

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/831/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713211469
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5713211469.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľky : G. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., P. V. Y. XX/XX, proti odporcovi: I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. X, prechodne bytom Z. X. XX, o zaplatenie 600,- €, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9C/117/2014-26 zo dňa 10.07.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č.k. 9C/117/2014-26 zo dňa 10.07.2014 zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľke 600,- Eur a na trovách konania zaplatený súdny poplatok 36,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľka podaným návrhom sa voči odporcovi domáhala zaplatenia žalovanej sumy a za zaplatený súdny poplatok z dôvodu, že mu dňa 31.08.2012 požičala sumu 600,- Eur, ktorú jej mal vrátiť do 5 mesiacov odo dňa poskytnutia pôžičky.

Navrhovateľka tvrdila, že odporcovi poskytla finančné prostriedky vo výške 600,- Eur, ktoré údajne potreboval na vyplatenie nájomného. Na poskytnutie tejto pôžičky, keďže nemala hotovosť, peniaze vybrala v banke dňa 18.07.2012 vo výške 700,- Eur, pričom suma 100,- Eur bola pre jej osobnú potrebu a 600,- Eur poskytla ako pôžičku odporcovi. Odporca jej prisľúbil vrátenie peňazí po tom, čo sa vráti z Nemecka zo zárobku, kde bol asi po dobu jedného roka. No keď sa vrátil, peniaze, ktoré mu požičala, jej nevrátil. Preto s I. B., ktorý je otcom odporcu, ho navštívila v Z. X. a snažila sa s ním dohodnúť na vrátení poskytnutej pôžičky, a to aj formou prípadných splátok.

Odporca popieral požičanie sumy 600,- Eur na zaplatenie nájomného, pričom súdu nevedel vysvetliť, prečo sa navrhovateľka obrátila na súd s podaným návrhom, keď mu neposkytla pôžičku. Uviedol, že vzťahy medzi ním a navrhovateľkou nie sú dobré a nie sú dobré ani vo vzťahu k jeho otcovi, s ktorým ona žije.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, § 120 ods. 1 a § 132 Občianskeho súdneho poriadku.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním mal preukázané, najmä z listinného dôkazu zo dňa 18.07.2012 B.B. O., a.s. Vrútky, z ktorého bolo zrejmé, že v uvedený deň navrhovateľka vybrala zo svojho účtu hotovosť vo výške 700,- Eur. Z uvedenej sumy 100,- Eur použila pre svoju vlastnú potrebu a 600,- Eur poskytla odporcovi ako pôžičku. Podľa ústnej dohody uvedené finančné prostriedky odporca jej mal vrátiť po tom, čo sa vráti z Nemecka zo zárobkov, kde bol zhruba po dobu jedného roka. Po návrate jej finančné prostriedky nevrátil. Uvedenú skutočnosť potvrdil svedok I. B., ktorý je otcom odporcu. Tento uviedol, že sám navrhol odporcovi, keďže on nemal hotovosť a nemohol synovi poskytnúť uvedené peniaze, aby požiadal navrhovateľku, aby mu poskytla pôžičku, lebo syn potreboval peniaze na vyplatenie nájomného za byt. Potvrdil, že pôžička bola poskytnutá vo výške 600,- Eur a uviedol, že spolu s odporcom a navrhovateľkou, ktorú vyzdvihli u jej kaderničky, išli do banky a po vybratí finančných prostriedkov tieto v jeho prítomnosti navrhovateľka odovzdala odporcovi. Keďže odporca neprodukoval žiadne relevantné a hodnoverné dôkazy o tom, že si finančné prostriedky nepožičal, súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľka uniesla dôkazné bremeno, ktorým preukázala, že poskytla odporcovi pôžičku vo výške 600,- Eur, ktorú nevrátil, a preto jej návrhu vyhovel.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1, keď navrhovateľke ako účastníčke úspešnej v súdnom konaní priznal náhradu trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie si svojho práva vo výške 36,- Eur, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vytýkal prvostupňovému súdu, že neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní poukázal na to, že v minulosti sa domáhal vrátenia finančných prostriedkov od navrhovateľky a svedka vo výške 1.200,- Eur a pohrozil im súdnym vymáhaním dlhu, preto sa domnieva, že sa jedná o recipročný návrh proti jeho osobe. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu ust. v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ďalšie dôvody.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, tak ako vyplýva z citovaného ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Nemohol potom odvolací súd prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie pokiaľ poukazoval na skutočnosť, že sa v minulosti domáhal vrátenia finančných prostriedkov od navrhovateľky a svedka vo výške 1.200,- Eur a pohrozil im súdnym vymáhaním dlhu, a preto že sa domnieva, že ide o recipročný návrh na jeho osobu. Odvolací súd konštatuje, že ide o účelové tvrdenie odvolateľa, pretože nič mu nebránilo, aby

podal samostatný návrh a ničím nepreukázal, že takýto návrh v skutočnosti aj podal. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku nezistil pochybenie, potvrdil ho ako vecne správny.

V odvolacom konaní navrhovateľka bola úspešná, náhradu trov odvolacieho konania si však neuplatnila, preto bolo rozhodnuté, že sa navrhovateľke náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.